

[Kjær Rasmussen.]

forklaret, at den anklagede ikke har gjort det, han er tiltalt for (se bilag: Robert Stuhr- og Tommy Nilsson-sagerne og Information den 11. december 1970). Gang på gang gennemhuller forsvareren anklagerens procedure, men det betyder alt sammen ingenting, udfaldet er givet på forhånd. Dommeren følger slavisk politiadvokatens indstilling uden at stille spørgsmålstejn ved § 134 a's anvendelighed på trods af forsvarers kraftige understregning af, at betingelserne for at anvende denne paragraf ikke er opfyldt; for det første kan det i høj grad drages i tvivl, om der er tale om en „grov forstyrrelse af ro og orden“, og for det andet har det i ingen af sagerne været blot tilnærmelsesvis godtgjort, at de dømte har handlet „efter aftale eller flere i forening“.

Mandag den 30. november 1970 gik man endnu et skridt videre, idet man åbenlyst idømte frihedsstraf for den blotte tilstedeværelse ved demonstrationer (i de to sager, der er omtalt, bestod de dømtes forbrydelse ifølge anklageren kun i, at de ikke havde fjernet sig hurtigt nok). Ved disse to sager er det ikke blot enkeltpersoner, der er blevet dømt; der er tale om en generel kriminalisering af alle nuværende og potentielle demonstranter.

Denne stramning af myndighedernes forholdsregler mod demonstranter kan kun betegnes som indgreb i forsamlingsfriheden og synes at pege direkte frem mod de nuværende tilstande i f. eks. USA og Frankrig. Tilmed ligner det ikke nogen tilfældighed, at dette opsigtsvækkende skridt er blevet taget netop i forbindelse med demonstrationerne mod USAs „Verdensbank“.

VS mener, at den danske befolkning har krav på en klar redegørelse for de politiske overvejelser bag denne foruroligende skærpeelse. Derfor har vi stillet spørgsmålet til justitsministeren:

Bilag 1 (Sag nr. 1, Tommy Nilsson).

Tommy Nilsson blev anklaget efter § 134 a og § 119, stk. 1 (vold mod embedsmand i funktion). Han påstodes at have til-

føjet en politibetjent det sidste af to slag; det første sagdes at være tilføjet betjenten af en anden demonstrant, som blev anholdt af delingens fører 8 m fra stedet, hvor den overfaldne betjent stod i samme øjeblik, som denne rettede sig op efter slag nr. to. Han hævdede da at være gået derhen og have hjulpet delingsføreren med anholdelsen, hvorfor han ikke havde set Tommy Nilsson.

Denne erklæring, der blev afgivet i retten den 30. oktober 1970, står imidlertid i modstrid til betjentens forklaring til politirapporten, hvor han hævder at have set, at Tommy Nilsson slog ham.

I stedet underbyggedes betjentens forklaring imidlertid af hans sidemand i rækken, der påstod at have set TN tildele ham det omtalte slag, hvorefter han straks havde anholdt denne. Han var dog fuldstændig ude af stand til at redegøre for TNs placering i „gerningsøjeblikket“, kunne kun „med sikkerhed“ huske, at det var anklagede, det drejede sig om. I denne sag forklarede 8 vidner for forsvareren samstemmende, at de havde overværet bemeldte episode, og flere af dem havde — på det tidspunkt, der var tale om — positivt set anklagede stå flere meter fra stedet, hvor begivenheden fandt sted.

Tommy Nilsson fik 60 dages ubetinget fængsel.

Bilag 2. (Sag nr. 2, Robert Stuhr).

Robert Stuhr blev anklaget efter § 134 a. RS blev anholdt foran Tivoli mandag aften. 2 betjente hævdede, at de på en afstand af 25-30 m havde genkendt ham i en gruppe på 20-30 mennesker, hvor der befandt sig nogle, der kastede med sten. Ingen af dem havde set RS kaste med noget. En halv times tid senere, da der ifølge RS og den ene betjent var roligt på stedet, mens den anden beskrev situationen „en jævn byge af sten“, gik RS, der var på vej mod hovedbanen, forbi betjentene, der opholdt sig foran Tivolis indgang. Han bar en kæp, som han havde fået stukket i hånden tidligere på aftenen. En betjent sprang fram og rev kæppen fra ham, men fandt i øvrigt ikke anledning til